

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **JUDr. J. V.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Praha 1, Národní tř. 16, zast. JUDr. Janem Sykou, advokátem se sídlem Praha 1, Školská 12, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11.9.2008, sp. zn. K 13/04

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 5.10.2007 č.j. K 13/04 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) kárný senát kárné komise České advokátní komory rozhodl, že žalobce se dopustil kárného provinění tím, že dne 20.1.2003 podal Městskému soudu v Praze svým jménem jako žalobce - advokát, zapsaný v seznamu advokátů vedeném Slovenskou advokátní komorou v Bratislavě pod ev.č. 160, palmární žalobu proti žalované společnosti D. s.r.o., o zaplacení částky 149.385,- Kč s přísl. a smluvní pokuty, ve které mimo jiné s odkazem na vyhlášku č. 484/2000 Sb., navrhl, aby žalovanému byla uložena povinnost nahradit mu náklady právního zastoupení, které mu vznikly tím, že ve věci je právně zastoupen sám sebou, avšak jako advokátem zapsaným v seznamu vedeném Českou advokátní komorou v Praze, pod ev.č. 04544, tedy při výkonu advokacie nejednal čestně a nepostupoval při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když nedodržel pravidla profesionální etiky, ukládající mu povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu, čímž porušil § 16 odst. 2 a § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“) ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů, za což mu podle § 32 odst. 3 písm. a/ zákona o advokacii bylo uloženo kárné opatření ve formě napomenutí.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) odvolací senát České advokátní komory zamítl odvolání žalobce podané proti výše uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán konstatoval, že žalobce v podaném odvolání namítal zejména to, že není dána příslušnost České advokátní komory. Dosavadní výsledek kárného řízení proti němu vedeného podle žalobce vzbuzuje podezření, že je diskriminován. Rovněž poukázal na to, že se v jeho případě nemá jednat o závažné porušení, jak se vyjádřil i kárný žalobce při jednání dne 5.10.2007. Žalobce též poukázal na nutnost cestovat ke kárnému jednání ze Slovenské republiky a na skutečnost, že v dřívějším řízení bylo mu za dva skutky uloženo napomenutí, tentokrát jen za jeden skutek, a že tedy rozhodnutí je v rozporu s § 33 odst. 2 kárného řádu, když je trestán přísněji. Navrhl, aby byl kárné žaloby zproštěn poté, co bude napadené rozhodnutí zrušeno. Odvolací orgán po posouzení věci dospěl k závěru, že kárný senát rozhodl ve věci správně, když žalobce uznal vinným. Konstatoval, že v dané věci bylo již v rámci kárného řízení rozhodováno několikrát, a to kárným senátem a odvolacím senátem. Proti rozhodnutí odvolacího senátu podal kárně obviněný žalobu, o níž rozhodoval Městský soud v Praze. V rámci tohoto rozhodování Městský soud v Praze uzavřel, že žalobce, pokud jde o skutek, který je nyní předmětem přezkoumání odvolacího senátu, se tohoto skutku dopustil, tento skutek mu byl jednoznačně prokázán a lze jej posoudit jako kárné provinění. Městský soud v Praze však svým rozsudkem zrušil rozhodnutí odvolacího senátu, a to pokud jde o další skutek, kterého se měl kárně obviněný dopustit, a který dle názoru soudu nebyl v daném stádiu řízení dostatečně prokázán. V rámci dalšího řízení kárný senát skutek, který byl podle soudu nedostatečným způsobem prokázán, vyloučil k samostatnému projednání a v této věci rozhodoval pouze o skutku, za který kárně obviněného uznal vinným.

Odvolací orgán poté v plném rozsahu odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí kárného senátu, které označil za velmi pečlivé. Podotkl, že na skutkových zjištěních od té doby nedošlo k žádnému posunu, a je tedy nutno vycházet z těch skutkových zjištění, které byla učiněna v průběhu všech předchozích řízení. Ani při posledním kárném řízení a jednání ve věci dne 7.10.2007 nedošlo, pokud jde o daný skutek, ke změně, která by měla mít vliv na jiné posouzení ve věci samé.

K námitkám žalobce ohledně délky řízení odvolací orgán konstatoval, že pokud jde o Českou advokátní komoru, zde probíhá řízení řádně. Určité prodlení ve věci nastalo za situace, kdy věc byla řešena v rámci správního soudnictví a rozsudek byl vydán dva roky poté, co ve věci rozhodoval odvolací senát. K poukazu žalobce na to, že v dřívějším rozhodnutí mu bylo uloženo napomenutí za dva skutky, za něž byl uznán vinným, zatímco nyní je mu napomenutí ukládáno za skutek jediný, což žalobce pokládá za nepřipustné zpřísnění postihu, odvolací orgán uvedl, že v současné době je řešen pouze jeden skutek, za který bylo dříve i nyní žalobci uloženo napomenutí a bylo by předčasné přejímat, jakým způsobem bude rozhodnuto o věci, která byla vyloučena k samostatnému projednání a zda poté bude možno hodnotit věc tak, že by došlo k tomu, že by žalobci bylo uloženo případně přísnější kárné opatření, což by jistě bylo v rozporu se zásadou, již se žalobce dovolává. Pokud žalobce namítal, že jezdí ke kárnému řízení z Banské Bystrice a že tak vynakládá zbytečné náklady, odvolací orgán připomenul, že žalobce má sídlo v České republice, což je pro řízení směrodatné. Námitku případné diskriminace označil odvolací orgán za nepřipadnou, protože nezjistil v žádném stádiu řízení, že by žalobce byl z tohoto titulu jakýmkoliv způsobem diskriminován jako slovenský advokát působící na území České republiky. K tvrzení žalobce, že kárný žalobce se měl dne 5.10.2007 vyjádřit, že nejde o závažné porušení povinností. Odvolací orgán uvedl, že bedlivě studoval zápis z kárného jednání z uvedeného dne a dospěl k závěru, že žalobce špatně interpretuje vyjádření kárného

žalobce, který doslova uvedl „nejedná se o zásadní závažné porušení, proto“ V návaznosti na tyto skutečnosti dále kárný žalobce navrhl, aby právě proto, že se jedná o porušení povinností, které takto charakterizoval, bylo v dané věci žalobci uloženo nejmírnější kárné opatření. K žalobcem opakovaným námitkám, že náhrada, resp. odměna za zastupování advokátem účastníka řízení je fakticky ušlý výdělek, odvolací orgán podotkl, že tak tomu v žádném případě není.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti, alternativně pak upuštění od potrestání. V žalobě předně namítl, že ze skutkového zjištění žalované nevyplývají právní závěry, které žalovaná učinila, tj. že žalobce měl v předmětné palmární žalobě s odkazem na vyhl. č. 484/2000 Sb. navrhnout, aby žalované straně byla uložena povinnost nahradit mu náklady právního zastoupení, které mu měly vzniknout tím, že ve věci měl být „právně“ zastoupen sám sebou, avšak jako advokátem zapsaným v seznamu vedeném ČAK v Praze pod č. 4544. K vytýkanému skutku žalobce uvedl, že dne 20.1.2003 svým jménem jako žalobce - advokát zapsaný v seznamu advokátů vedeném Slovenskou advokátní komorou v Bratislavě pod ev. č. 160, podal Městskému soudu v Praze návrh na vydání platebního rozkazu proti žalované společnosti D., s.r.o. o zaplacení částky 149.385,- Kč s přísl. a smluvní pokuty. V této žalobě žádný návrh, aby žalované straně byla uložena povinnost nahradit žalobci náklady právního zastoupení, není, a chybí tak naplnění objektivní stránky tvrzeného kárného provinění. V předmětné žalobě žalobce navrhl, aby soud uložil žalované straně povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši spolu 34.238,- Kč sestávající z paušální částky 26.910,- Kč podle vyhlášky č. 484/2000 Sb., a zaplaceného soudního poplatku ve výši 7.328,- Kč, a zaplatit je přímo žalobci na jeho bankovní účet.

Žalobce v této souvislosti argumentuje tím, že pojem náklady řízení je mnohem širší než pojem náklady právního zastoupení, jenž jsou jenom jedním z druhů nákladů řízení. Náklady řízení jsou zejména hotové výdaje účastníků, včetně soudního poplatku, ušlý výdělek účastníků atd., přičemž odměna za zastupování patří k nákladům řízení, jen je-li zástupcem advokát nebo notář v rozsahu svého oprávnění stanoveného zvláštními právními předpisy anebo patentový zástupce v rozsahu oprávnění stanoveného zvláštními právními předpisy. Paušální částku 26.910,- Kč žalobce vypočetl s použitím analogie iuris podle vyhlášky č. 484/2000 Sb., jako svůj ušlý výdělek účastníka řízení a z tohoto důvodu uvedenou částku také u soudu uplatňoval. Kdyby byl v řízení zastoupen jiným advokátem, podle § 149 odst. 1 o.s.ř. by bylo v návrhu uvedeno, že se navrhuje, aby náhrada nákladů řízení byla zaplacená na účet advokáta - zástupce. V předmětném podání ale žádný zástupce žalobce uveden není a u označení žalobce je výslovně napsáno jenom, že je zapsán jak v seznamu advokátů vedeném Slovenskou advokátní komorou v Bratislavě, ev. č. 160, tak v seznamu advokátů vedeném Českou advokátní komorou v Praze, ev. č. 4544, ne že by byl kýmkoli zastoupen.

Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nicotné, protože bylo vydáno Českou advokátní komorou mimo rámec její územní působnosti. Návrh na vydání platebního rozkazu žalobce podal jako slovenský subjekt a nebyl zastoupen nikým, natož sám sebou jako českým advokátem. Projednání skutku uvedeného v kárné žalobě proto nespadá do pravomoci České advokátní komory.

Právní závěr žalované, ze kterého napadené rozhodnutí vychází, nemá dle přesvědčení žalobce oporu ve zjištěném skutkovém stavu, tedy ve výsledku provedeného dokazování a zjištěný skutkový stav nelze právně kvalifikovat způsobem, jakým to žalovaná učinila. Žalovanou ustálený skutkový stav není výslednicí objektivních faktorů uváděných

v listinných důkazech, které žalovaná nevyhodnotila podle jejich váhy a věrohodnosti a žalovanou provedené důkazy nevytvářejí uzavřený řetězec, který by nepřipouštěl rozumné pochybnost. Žalovaná se tak dopustila nezákonnosti v subjektivní složce tvorby skutkového stavu, když chybou v logickém úsudku při hodnocení důkazů vyvodila skutkové zjištění, které z těchto důkazů podle pravidel formální logiky nevyplývá, a ustálila tedy skutkový stav, který tu fakticky nebyl. Žalobce má za to, že výkladem projevu vůle není možné nahrazovat anebo doplňovat vůli, kterou účastník řízení v čase provedení právního úkonu neměl a kterou právně relevantním způsobem, určitě a srozumitelně neprojevil. Správní orgán nemůže podle názoru žalobce nahrazovat jeho vůli libovolně podle vlastního uvážení a na základě takového výkladu uznat jeho vinu, protože zde absentuje subjektivní stránka skutkové podstaty kárného provinění, a to zavinění. V případě pochybností se žalobce dovolává uplatnění zásady in dubio pro reo.

Žalobce dále namítl, že v napadeném rozhodnutí se žalovaná jenom zevrubně odvolává na důvody uváděné v dříve vydaných a následně zrušených rozhodnutích, bez uvedení provedených důkazů a způsobu jejich hodnocení, přičemž se nevypořádala s konkrétními námitkami a tvrzeními žalobce, uplatňovanými jak v průběhu prvostupňového, tak i odvolacího kárného řízení. Tím bylo porušeno právo kárně obviněného žalobce na obhajobu, zakotvené v čl. 6 odst. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen Úmluva) a zásada rovnosti zbraní.

Předmětem napadeného kárného rozhodnutí je toliko návrh na vydání platebního rozkazu (palmární žaloba) podaný Městskému soudu v Praze dne 20.01.2003, pro tento skutek byla na žalobce podána kárná žaloba, a kárný senát tak mohl podle § 35e odst. 2 ve spojení s § 220 odst. 1 trestního řádu rozhodovat jenom o tomto skutku.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že odvolací orgán uznal žalobcovu argumentaci, že se nesnažil nečestně obohatit na úkor svého bývalého klienta, když na uvedenou skutečnost již nepoukazuje. Žalobce si není vědom porušení ust. § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů, zejména když odvolací senát neodstranil jím namítaný rozpor, že si měl být vědom svých povinností vůči klientovi, plynoucích mu minimálně z podepsané mandátní smlouvy ze dne 20.04.2002. Z uvedeného není zřejmé, a je tedy nepřezkoumatelné, zda byl uznán vinným za porušení ust. § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů, nebo za porušení svých povinností vůči klientovi, plynoucích mu z podepsané mandátní smlouvy ze dne 20.4.2002.

Žalobce dále poukázal na to, že podle § 32 zákona o advokacii je kárným proviněním závažné zavinění, opětovné zavinění nebo méně závažné zavinění porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi tímto zákonem nebo stavovským předpisem. Korektivem posuzování závažnosti jednání advokáta je nepochybně míra ohrožení důstojnosti a vážnosti advokátního stavu v konkrétním případě, která závisí na rozsahu, v němž mohla chování advokáta vnímat alespoň určitá část veřejnosti. Svůj návrh (na vydání platebního rozkazu), jenž je předmětem napadeného rozhodnutí a byl žalovanou nesprávně interpretovaný, uplatnil žalobce jenom v řízení před soudem, a proto se domnívá, že k ohrožení důstojnosti a vážnosti advokátního stavu nedošlo. Napadené rozhodnutí považuje žalobce z tohoto hlediska za nepřezkoumatelné, neboť z jeho odůvodnění nevyplývá, na základě jakých konkrétních skutečností žalovaná vyvozuje závažnost porušení jeho povinností a v čem spatřuje jeho zavinění. Namítá, že tím bylo porušeno jeho právo na

spravedlivý proces plynoucí z čl. 6 odst. 1 Úmluvy, čl. 36 Listiny základních práv a svobod i § 15 odst. 2 AKŘ.

Závažnost jednání advokáta je třeba posoudit objektivně a spravedlivě s přihlédnutím k běžné praxi a přísnosti kárného postihování advokátů české národnosti. Dle přesvědčení žalobce je obecně známou skutečností, že advokáti si v palmárních věcech udělují plnou moc vzájemně (recipročně) mezi sebou jenom formálně, že právníckou osobu, jejímž společníkem je advokát, tento advokát zastupuje, nebo že se formálně postoupí palmární pohledávka a advokát - postupce zastupuje postupníka, to vše právě z důvodu vymáhání odměn za zastupování jako součásti nákladů řízení, přičemž uvedená jednání českých advokátů postihována nejsou. Žalobce na tomto místě poukázal na to, že sám kárný žalobce se na jednání kárné komise dne 5.10.2007 vyjádřil, že nejde o zásadní závažné porušení povinností. Žalobce nesouhlasí s právní kvalifikací skutku uvedeného v napadeném rozhodnutí, jehož závažnost nedosahuje stupně ani méně závažného zaviněného porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi tímto zákonem nebo stavovským předpisem. Vytýkaný skutek proto nemůže být kárným proviněním.

Dosavadní průběh kárného řízení v žalobci vzbuzuje důvodné podezření, že je diskriminován pro svou slovenskou národnost.

V další žalobní námitce vytýká žalobce kárnému senátu, že napadeným rozhodnutím nevyčerpal předmět kárné žaloby, a to bez existence důvodu zvláštního zřetele hodných, čímž porušil ust. § 13 odst. 2 advokátního kárného řádu, podle kterého předseda kárného senátu připraví jednání tak, aby bylo možno o celé věci rozhodnout zpravidla na jediném jednání. Uvedeným pochybením je porušováno nejen žalobcovo právo na projednání věci bez zbytečných průtahů, ale je mu způsobována i škoda vynakládáním nemalých finančních prostředků na ubytování a cestovné mezi Banskou Bystricí a Prahou z důvodu jeho účasti na jednáních kárného senátu. Žalobce poukázal rovněž na to, že v dané věci se kvůli pochybení orgánů žalované rozhoduje již posedmé. Za průtahy v řízení považuje žalobce i odeslání kárného rozhodnutí po více než čtyřech měsících od jeho vyhlášení, odročení jednání kárného senátu na neurčito a rovněž doručení napadeného rozhodnutí odvolacího senátu až po čtyři a půl měsíce od jeho vyhotovení. Z uvedených důvodů se žalobce nemůže ztotožnit a názorem žalované, že před ní probíhá řízení řádně a že určité prodlení mělo být způsobeno v rámci správního soudnictví. Podle jeho názoru správní soud konal ve věci plynule a bez zbytečných průtahů a právě správní soud musel v minulosti napravovat vadné rozhodnutí žalované. S přihlédnutím k délce kárného řízení, k povaze projednávaného skutku a k okolnostem, které stály v pozadí podání stížnosti, je nutno dovodit, že právo žalobce na projednání věci bez zbytečných průtahů již převažuje nad zájmem a právem žalované na kárném řízení, i pokud by v dané věci byla dána její pravomoc.

Závěrem žalobce namítl, že předchozím rozhodnutím kárného senátu ze dne 14.5.2004, které bylo zrušeno odvolacím senátem podle § 31 písm. d) a e) advokátního kárného řádu, mu bylo uloženo kárné opatření ve formě napomenutí za dva skutky, ze kterých jsem byl tímto rozhodnutím uznán vinen. Napadeným rozhodnutím mu bylo uloženo stejně přísné kárné opatření jenom za jeden skutek, což znamená, že byl v rozporu s § 33 odst. 2 advokátního kárného řádu potrestán přísněji a že došlo ke změně rozhodnutí v jeho neprospěch. Žalobce se nemůže ztotožnit s argumentací odvolacího senátu, a to zvláště za situace, kdy kárný žalobce po zahájení jednání kárného senátu dne 5.10.2007 vzal v tomto bodě kárnou žalobu zpět a v řízení se bude pokračovat pro nesouhlas žalobce s jejím zpětvzetím, protože v řádném procesu chce očistit svoji osobu.

Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že ačkoliv žalobce zdůrazňuje, že jím podaný návrh na vydání platebního rozkazu neobsahuje návrh na náhradu právního zastoupení, zůstává skutečností, že mezi náklady řízení ve výši 34.238,- Kč, které požadoval nahradit, zařadil i paušální částkou 26.910,- Kč podle vyhl.č. 484/2000 Sb., s tím, že je žádá zaplatit přímo žalobci. Je známo, že vyhláška č. 484/2000 Sb., stanoví právě paušální výši odměny advokáta pro účel výroku o náhradě nákladů řízení. Jestliže tedy žalobce použil výpočtu podle této vyhlášky a podle této vyhlášky přiznání nákladů řízení požadoval, požadoval to, co právě tato vyhláška upravuje. Jestliže žalobce argumentuje tím, že náklady řízení jsou širší pojem než náklady právního zastoupení, zmiňuje se o ušlém výdělku a dokonce poučuje, že odměna patří k nákladům, jen je-li zástupcem advokát, činí tak v neodůvodněném předpokladu, že čtenář jeho řádků si nevšimne, že právě on byl tím advokátem, který požadoval náhradu ve výši podle vyhlášky č. 484/2000 Sb., při zastupování sebe, advokáta. Náhrada ušlého výdělku se samozřejmě stanoví zcela jinak než podle vyhlášky č. 484/2000 Sb., což žalobce jistě dobře ví. Dle názoru žalovaného není pochyb o tom, že v textu návrhu na vydání platebního rozkazu žalobce zdůraznil dvojakost svého postavení, z čehož vyplynulo i uplatnění náhrady nákladů se zahrnutím částky 26.210,- Kč podle vyhl.č. 484/2000 Sb. K uvedenému návrhu z 15.1.2003 žalobce také připojil plnou moc z 15.1.2003, ve které JUDr. J. V., advokát zapsaný v seznamu SAK, ev.č. 160, zmocňuje JUDr. J. V., advokáta zapsaného v seznamu ČAK, ev. č. 4544, který zmocnění přijímá. Tento důkaz žalobce mlčky přechází.

O skutečnosti, že zastupoval sám sebe, jistě ví i žalobce, alespoň to napsal na třetí straně svého vyjádření ke kárné žalobě ze 4.11.2004. Následný vývoj jeho názoru, kterým zaměstnává orgány rozhodující v této věci, na tomto faktu nemůže nic změnit a jen dokládá potřebnost kárného rozhodnutí a nesplnění podmínek pro upuštění od uložení kárného opatření. Co se týče otázky pravomoci České advokátní komory, postačí dle žalované konstatovat, že žalobce, v kárném řízení kárně obviněný, je advokátem zapsaným v seznamu vedeném Českou advokátní komorou, jejíž kárná pravomoc je dána ustanovením § 33 zákona o advokacii.

Projev vůle spolu se zmíněným požadavkem o náhradu paušální částky a zmíněnou plnou mocí byl žalobcem učiněn písemně. Tento jasně prokázaný projev vůle není třeba nahrazovat nebo doplňovat, a také se tak nestalo. Subjektivní stránka byla rovněž projevena zcela jasně sepsáním a podpisem uvedeného požadavku o paušální náhradu. O zavinění proto pochybnost není a kde není pochybnost, není místo ani pro uplatnění zásady *in dubio pro reo*.

Pokud jde o odkazy na provedené důkazy a způsob jejich hodnocení, žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění kárných rozhodnutí obou stupňů. Má za to, že žalobce se sám dopouští jím zmiňovaného nahrazování projevu (vůle), když tvrdí, že pokud není v odůvodnění rozhodnutí odvolacího senátu opakována argumentace o snaze nečestně se obohatit na úkor bývalého klienta, že z toho plyne, že odvolací senát uznal jeho argumentaci. Skutečností však je, že v potvrzeném kárném rozhodnutí zůstává právní kvalifikace podle § 16 odst. 2, tedy že žalobce nejednal čestně. Protože výrok ve své skutkové i kvalifikační části byl potvrzen, nebyla nijak narušena vazba mezi těmito dvěma částmi výroku. Rovněž stupeň závažnosti byl žalovanou hodnocen a shledán dostačujícím k naplnění intenzity kárného provinění. Závažnost žalobcova jednání nepochybně plyne z porušení pravidla, že zastoupený a zástupce jsou pojmově různé osoby a že zástupci náleží odměna za to, co dělá nikoliv pro sebe, ale pro zastoupeného.

Nekonkrétní žalobcovy poukazy na jiné případy dle žalované ukazují, že žalobce dokáže rozeznat jejich nečestnost, a tedy že si může být vědom i nečestnosti svého jednání. Pokud by zmiňované případy skutečně existovaly, nemohly by ovlivnit hodnocení konkrétního žalobceva jednání, tak jak bylo kárným řízením prokázáno a je vyjádřeno výrokem o kárné vině. Výrok o kárném opatření by mohly ovlivnit směrem ke zpřísnění.

Žalovaná připustila, že kárné řízení v dané věci trvá z různých důvodů již dlouhou dobu. Přispělo k tomu i plné využití vlastní obhajoby, kterou žalobce uplatňuje.

Žalobcovo podezření, že je diskriminován pro svou slovenskou národnost, není odůvodněno ani prokázáno a je dle žalované nepravdivé. Je žalobcem uvedeno pouze jako úvod k argumentaci příslušnými zákonnými ustanoveními. Protože k diskriminaci nedošlo, je citace těchto norem nadbytečná. K žalobní námitce, že kárný senát nevyčerpal předmět kárné žaloby, žalovaná poznamenala, že žalobce se tak napřímo zmiňuje o vyloučení skutku k samostatnému projednání. Vyloučený skutek není předmětem napadeného rozhodnutí, a proto ani nemůže být předmětem řízení o této žalobě. Tvzení, že počet rozhodování je zapříčiněn pochybením orgánů žalované, neodpovídá skutečnosti, která je obsažena v odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze 5 Ca 205/2005 ze dne 31.7.2006, ve kterém není zpochybněn výrok o vině, který je obsažen i v nyní napadeném kárném rozhodnutí. Důvod zrušení předchozího kárného rozhodnutí spočíval v něčem jiném, k čemuž bylo v dalším kárném řízení přihlédnuto.

Pokud bylo žalobci uloženo kárné opatření napomenutí nejprve za dva skutky a nyní za jeden z nich, je dle žalované třeba konstatovat, že jde o nejmírnější kárné opatření, které nelze dále snížit. Při uložení za dva skutky bylo toto kárné opatření uloženo jako velmi mírné a uloženo nyní postavení žalobce nezhoršuje. Jiný postup možný nebyl, neboť podmínky pro upuštění od uložení kárného opatření vzhledem k postoji kárně obviněného, který trvá i v době tohoto řízení, splněny nebyly.

V replice k vyjádření žalované žalobce uvedl, že na podané žalobě a v ní uvedených argumentech v plném rozsahu trvá. Konstatoval, že v návrhu na vydání platebního rozkazu ze dne 15.1.2003 navrhl soudu přiznání nákladů řízení sestávajících ze zaplaceného soudního poplatku a ušlého výdělku žalobce jako účastníka řízení. Taková byla jeho skutečná a projevená vůle. K argumentaci žalované, že náhrada ušlého výdělku se stanoví zcela jinak než podle vyhlášky č. 484/2000 Sb., žalobce podotkl, že použitím jiné metodiky výpočtu ušlého výdělku by tato částka byla podstatně vyšší, avšak metodika výpočtu ušlého výdělku, i kdyby byla nesprávná, nemůže zakládat kárnou odpovědnost. V průběhu kárného řízení žalobce vysvětlil, že plnou moc ze 15.1.2003., jež není předmětem skutku, za který je kárně stíhán, připojil k tomuto návrhu jenom proto, aby mu soud mohl doručovat písemnosti na adresu jeho sídla v České republice. Žádná dvojakost jeho postavení z citovaného návrhu na vydání platebního rozkazu nevyplývá. V záhlaví tohoto návrhu je uvedeno jenom, že žalobce je advokát zapsaný v seznamu advokátů jak v České, tak i Slovenské advokátní komoře a ne že je zastoupen. Na třetí straně svého vyjádření ze dne 4.2.2004 žalobce také důsledně rozlišuje mezi náhradou nákladů za právní zastoupení, kterou si uplatňovat nemohl a také neuplatňoval a náhradou nákladů řízení (trov konania).

Vyjádření žalované, že využíváním zákonných práv na svou obhajobu a podáváním zákonných opravných prostředků žalobce zaměstnává orgány rozhodující v této věci a že toto má dokládat potřebnost kárného rozhodnutí a nesplnění podmínek pro upuštění od uložení kárného opatření i vzhledem k postoji kárně obviněného, který trvá i v době tohoto řízení,

jakož i výrok žalované o možném zpřísnění kárného opatření považuje žalobce ze nenáležitě. Trvá na své námitce vůči právní kvalifikaci skutku uvedeného v napadeném rozhodnutí, jehož závažnost nedosahuje stupně ani méně závažného zaviněného porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi zákonem o advokacii nebo stavovským předpisem, a proto tento skutek nemůže být kárným proviněním. Průtahy v řízení před žalovanou není možno ospravedlnit využíváním vlastní obhajoby. Žalobce nesouhlasil se zpětvzetím kárné žaloby v druhém bodě v souladu se zákonem proto, že v řádném procesu chce očistit svoji osobu, ne proto, že by mu nemělo příliš záležet na délce řízení.

Ve vyjádření k žalobcově replice žalovaná uvedla, že žalobce své pozdější zdůvodnění, podle kterého v návrhu na vydání platebního rozkazu navrhl přiznání náhrady ušlého výdělku, používá jako nástroj, kterým chce vytrvale zakrýt skutečnost, že požadoval náhradu podle vyhl. č. 484/2000 Sb. Zdůrazňuje, že požadoval zaplacení na účet svůj jako slovenského advokáta a ne na účet zástupce, kterého, jak nyní tvrdí, neměl. Pokud by tomu tak bylo, pak není srozumitelné, proč se do rubriky psal jako slovenský i jako český advokát a požadoval náhradu podle vyhl.č. 484/2000 Sb. Zde je ta dvojakost, kterou žalobce nevidí. Žalobce zástupce měl i neměl - měl ho napsaného, aby získal náhradu odměny, kterou nevynaložil, neměl ho jako jiného advokáta, aby mu nemusel platit a aby nyní mohl tvrdit, že zástupce neměl. Tyto příklady ukazují, že žalobce setrvává na nedůstojném vysvětlování a překrývání nedůstojné skutečnosti, že zastupoval sám sebe, aby kromě náhrady soudního poplatku a případně ztráty času, která účastníkovi náleží, získal i náhradu za zastoupení advokátem, kterou sám na sebe nevynaložil.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 s.ř.s.).

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly tyto skutečnosti významné pro posouzení věci:

Kárný senát kárné komise České advokátní komory rozhodnutím ze dne 14.5.2004 č.j. K 13/04 uznal žalobce vinným, že: 1) dne 20.1.2003 podal k Městskému soudu v Praze svým jménem a jako žalobce - advokát zapsaný v seznamu advokátů vedeném Slovenskou advokátní komorou pod. ev. č. 160, palmární žalobu proti žalované společnosti D.s.r.o., o zaplacení částky 149.385,- Kč s přísl. a smluvní pokuty, ve které mimo jiné s odkazem na vyhlášku č. 484/2000 Sb., navrhl, aby žalovanému byla uložena povinnost nahradit mu náklady právního zastoupení, které mu vznikly tím, že je ve věci právně zastoupen sám sebou jako advokátem, zapsaným v seznamu advokátů Českou advokátní komorou v Praze pod ev.č. 04544; 2) ač byl bývalým klientem - společností D.s.r.o., dopisy ze dne 11.3., 26.5. a 21.7.2003 vyzýván k vydání dokladů, které mu klient během poskytování právních služeb svěřil či které z projednávaných věcí vznikly, nejméně do 9.9.2003 tak neučinil a předal je řádně až dne 12.2.2004. Uvedené jednání posoudila kárná komise tak, že žalobce ad 1) při výkonu advokacie nejednal čestně a nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržoval pravidla profesionální etiky ukládající mu povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu, čímž porušil ust. § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky; ad 2) nechránil a neprosazoval práva a oprávněné zájmy svého klienta a neřídil se jeho pokyny, při výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě

a nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržoval pravidla profesionální etiky ukládající mu povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu a při ukončení poskytování právních služeb klientovi na jeho žádost vydat bez zbytečného odkladu pro věc významné písemnosti, které mu klient svěřil nebo které z projednávané věci vznikly, čímž porušil ust. § 16 odst. 1,2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 9 odst. 4 Pravidel profesionální etiky. Podle § 32 odst. 3 písm. a) zákona o advokacii bylo žalobci za obě uvedená jednání uloženo kárné opatření, a to napomenutí, a dále povinnost nahradit náklady kárného řízení.

Odvolací senát České advokátní komory rozhodnutím ze dne 10.1.2005 č.j. K 13/04 zamítl odvolání žalobce podané proti rozhodnutí kárného senátu kárné komise České advokátní komory ze dne 14.5.2004 č.j. K 13/04 a toto rozhodnutí potvrdil.

Na základě žalobcem podané správní žaloby Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 31.7.2006 č.j. 5 Ca 205/2005 – 75 zrušil rozhodnutí odvolacího senátu České advokátní komory ze dne 10.1.2005 č.j. K 13/04 a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Důvodem zrušení byla výlučně pochybení žalované týkající se skutku uvedeného ve výrokové části rozhodnutí kárného senátu kárné komise České advokátní komory ze dne 14.5.2004 č.j. K 13/04 pod bodem 2. Ve vztahu k tomuto skutku označil soud žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné s tím, že z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů není zřejmé, jaké konkrétní jednání je žalobci kladeno za vinu, a zda se tedy dopustil kárného provinění, pro které byl postižen. .

Odvolací senát České advokátní komory rozhodnutím ze dne 12.12.2006 zrušil kárné rozhodnutí kárného senátu kárné komise České advokátní komory ze dne 14.5.2004 a věc vrátil kárnému senátu k dalšímu řízení a rozhodnutí.

Při jednání konaném dne 5.10.2007 kárný senát rozhodl o tom, že skutek popsáný pod bodem 2 kárné žaloby ze dne 13.1.2004, č.j. 773/2003 a kvalifikovaný jako porušení ust. § 16 odst. 1,2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 9 odst. 4 Pravidel profesionální etiky se vylučuje k samostatnému projednání a rozhodnutí (poznámka soudu: jedná se o skutek spočívající v tom, že žalobce, ač byl společností D.s.r.o., jakožto svým bývalým klientem dopisy ze dne 11.3.,26.5. a 21.7.2003 vyzýván k vydání dokladů, které mu klient během poskytování právních služeb svěřil či které z projednávaných věcí vznikly, nejméně do 9.9.2003 tak neučinil a předal je řádně až dne 12.2.2004).

Rozhodnutím ze dne 5.10.2007 č.j. K 13/04 kárný senát kárné komise České advokátní komory rozhodl, že žalobce se dopustil kárného provinění tím, že dne 20.1.2003 podal Městskému soudu v Praze svým jménem jako žalobce - advokát, zapsaný v seznamu advokátů vedeném Slovenskou advokátní komorou v Bratislavě pod ev.č. 160, palmární žalobu proti žalované společnosti D. s.r.o., o zaplacení částky 149.385,- Kč s přísl. a smluvní pokuty, ve které mimo jiné s odkazem na vyhlášku č. 484/2000 Sb., navrhl, aby žalovanému byla uložena povinnost nahradit mu náklady právního zastoupení, které mu vznikly tím, že ve věci je právně zastoupen sám sebou, avšak jako advokátem zapsaným v seznamu vedeném Českou advokátní komorou v Praze, pod ev. č. 04544, tedy při výkonu advokacie nejednal čestně a nepostupoval při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když nedodržoval pravidla profesionální etiky, ukládající mu povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu, čímž porušil § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální

etiky advokátů, za což mu podle § 32 odst. 3 písm. a/ zákona o advokacii bylo uloženo kárné opatření ve formě napomenutí. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně shrnul dosavadní průběh kárného řízení a poukázal na závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31.7.2007 sp.zn. 5 Ca 205/2005, v němž soud konstatoval, že vytýkané jednání bylo kárně obviněnému žalobci spolehlivě prokázáno. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že kárný senát při jednání konaném dne 5.10.2007 rozhodl o tom, že skutek popsany pod bodem 2 kárné žaloby ze dne 13.1.2004, č.j. 773/2003 a kvalifikovaný jako porušení ust. § 16 odst. 1,2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 9 odst. 4 Pravidel profesionální etiky se vylučuje k samostatnému projednání a rozhodnutí. Poté se kárný senát zabýval toliko kárným proviněním uvedeným shora. V průběhu dalšího dokazování nebyly ze strany kárně obviněného ani od kárného žalobce uvedeny žádné nové či jiné skutečnosti, které by již v předchozím řízení nebyly konstatovány a podrobeny zvážení ze strany kárného senátu. Návrhy na další dokazování nebyly uplatněny a také osobní a majetkové poměry kárně obviněného zůstaly nezměněny. Kárný senát proto zkonstatoval důkazy již dříve provedené, zjistil, že kárně obviněný nebyl v mezidobí kárně postižen a vzal v úvahu i další vyjádření kárně obviněného. Při právním posouzení pak dospěl k závěru, že žalobci bylo prokázáno závažné porušení povinnosti advokáta ve smyslu ust. § 32 odst. 2) zákona o advokacii. Bylo prokázáno, že žalobce poskytoval jako advokát svému klientovi služby jak na území SR tak i na území ČR, a musel tedy být pouze jedním subjektem práva. Proto bylo vyloučeno, aby sám sebe zastupoval v řízení proti téže společnosti a z tohoto důvodu požadoval náhradu za právní zastoupení. Tímto jednáním se dle názoru kárného senátu snažil nečestně obohatit na úkor svého bývalého klienta, a snížil také důstojnost advokátního stavu. Porušil tak § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů, zejména když si musel být vědom svých povinností vůči klientovi, plynoucích mu minimálně z podepsané mandátní smlouvy ze dne 20.4.2002.

Při úvaze o potrestání kárný senát vycházel ze všech okolností případu, přihlédl k osobě kárně obviněného a jeho pohnutkám při výše popsaném jednání. Na druhé straně příznivě hodnotil jeho dosavadní bezúhonnost žalobce a snahu o nápravu závadového stavu. Proto rozhodl o uložení nejmírnějšího kárného opatření, tedy napomenutí ve smyslu § 32 odst. 3 písm. a) zákona o advokacii s tím, že i takovéto opatření by v daném případě mělo splnit svůj účel a přispět k nápravě, zejména když v průběhu kárného řízení žalobce sám změnil v pozitivním slova smyslu svůj postoj k projednávanému skutku.

Odvolací senát České advokátní komory napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce podané proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil s odůvodněním, jak bylo popsáno shora.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 16 odst. 2 zákona o advokacii je advokát při výkonu advokacie povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné.

Podle § 17 zákona o advokacii advokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis.

Podle článku 4 odst. 1 usnesení představenstva České advokátní komory ze dne 31.10.1996, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky, je advokát všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu.

Podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii kárným proviněním je závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi tímto zákonem nebo stavovským předpisem.

Podle § 32 odst. 3 zákona o advokacii advokátovi lze za kárné provinění uložit některé z těchto kárných opatření:

- a) napomenutí,
- b) veřejné napomenutí,
- c) pokutu až do výše stonásobku minimální měsíční mzdy stanovené zvláštním právním předpisem
- d) dočasný zákaz výkonu advokacie uložený na dobu od šesti měsíců do tří let,
- e) vyškrtnutí ze seznamu advokátů.

Podle § 32 odst. 5 zákona o advokacii jedná-li se o méně závažné porušení povinností, lze od uložení kárného opatření advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi upustit, pokud samotné projednání kárného provinění je možno považovat za postačující.

Podle § 33 odst. 2 advokátního kárného řádu bylo-li rozhodnutí kárného senátu zrušeno odvolacím senátem z důvodů uvedených v § 31 písm. c), d) nebo e) na základě odvolání, které podal pouze kárně obviněný, nemůže v novém řízení před kárným senátem dojít ke změně rozhodnutí v jeho neprospěch.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Neopodstatněnou shledal soud námitku, že napadené rozhodnutí bylo vydáno Českou advokátní komorou mimo rámec její územní působnosti, resp. že projednání daného skutku nespadá do pravomoci žalované. Není pravdou, že žalobce podal u Městského soudu v Praze návrh na vydání platebního rozkazu ze dne 15.1.2003 proti společnosti DRUKOS CZ s.r.o., jako slovenský subjekt. Žalobce je (též) advokátem zapsaným do seznamu advokátů vedeného Českou advokátní komorou a jako takový poskytoval svému klientovi, tj. výše jmenované české obchodní společnosti, podle mandátní smlouvy ze dne 20.4.2002 řadu právních služeb podle českého práva, jako např. sepsání a podání návrhu na zápis změn společenské smlouvy klienta u Městského soudu v Praze. Při činnostech, které souvisí s poskytováním služeb jeho českým klientům podle českého právního řádu, mezi něž samozřejmě náleží i uplatňování nároku na zaplacení dlužného palmáře u českých soudů, žalobce vystupuje jako český advokát, a tudíž je povinen respektovat příslušná ustanovení zákona o advokacii upravující povinnosti advokáta. O tom, zda se jako advokát zapsaný do seznamu advokátů vedeného Českou advokátní komorou dopustil kárného provinění, a o uložení kárného opatření rozhoduje Česká advokátní komora, přesněji řečeno rozhoduje o tom v kárném řízení zahájeném na základě kárné žaloby podané kárným žalobcem tříčlenný kárný senát složený ze členů kárné komise České advokátní komory (§ 33 odst. 1 zákona o advokacii). Kárný postih za jednání vytykané v souzené věci žalobci tedy spadá do pravomoci žalované.

Napadené rozhodnutí má všechny zákonem vyžadované náležitosti a není stíženo žádnými vadami, které by způsobovaly jeho nicotnost ve smyslu § 77 správního řádu. Kromě

nedostatku pravomoci žalované k vydání napadeného rozhodnutí (k tomu viz výše) ostatně žalobce žádné jiné vady, které by měly za následek nicotnost rozhodnutí, neoznačil. Jeho návrhu na vyslovení nicotnosti napadeného rozhodnutí proto nelze vyhovět.

Soud na tomto místě předesílá, že se zcela ztotožňuje se závěry, které ohledně předmětného žalobcova jednání a jeho právního posouzení žalovanou zaujal pátý senát zdejšího soudu v rozsudku ze dne 31.7.2006 č.j. 5 Ca 205/2005 – 75. Ten v uvedeném rozsudku konstatoval, že jednání, které je popsáno ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně, bylo žalobci spolehlivě prokázáno. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce v petitu palmární žaloby ze dne 15.1.2003 požadoval náklady řízení ve výši 34.238,- Kč sestávající ze zaplaceného soudního poplatku 7.328,- Kč a z *paušální částky 26.910,- Kč podle vyhl. č. 484/2000 Sb.* Nelze přisvědčit žalobní námitce, že tuto paušální částku žádal žalobce jako svůj ušlý výdělek účastníka řízení, jehož by dosáhl při zastupování v totožné věci, neboť nic takového z obsahu žaloby ze dne 15.1.2003 dovést nelze. Toto žalobcovo tvrzení je v příkrém rozporu se skutečností, že k uvedené palmární žalobě připojil plnou moc ze dne 15.1.2003, ve které žalobce JUDr. J. V., advokát zmocňuje JUDr. J. V., advokáta, *k zastupování* v předmětném sporu o zaplacení částky 149.385,- Kč. Z toho nade vší pochybnost vyplývá, že žalobce se pokoušel vzbudit zdání, že je jako žalující fyzická osoba zastoupen advokátem, jemuž udělil k zastupování procesní plnou moc, a z titulu tohoto zastoupení (sebou samým) na žalované straně v rámci nákladů řízení požadoval zaplacení odměny za zastoupení advokátem, vyčíslené podle vyhlášky č. 484/2000 Sb.

K tomu, aby mu soud doručoval písemnosti na určitou adresu jeho sídla v České republice, nebylo zapotřebí předkládat výše zmíněnou plnou moc; plně postačovalo, aby žalobce konkrétní adresu pro doručování uvedl v žalobě. Smyslem předložení plné moci je prokázat vztah zastoupení mezi účastníkem řízení a jeho zástupcem, nikoli sdělit soudu doručovací adresu účastníka řízení.

To, že žalobce v řízení o palmární žalobě vystupoval jak v postavení žalující strany, tak v postavení svého zástupce, a že se na základě tohoto „zastoupení“ domáhal na žalované obchodní společnosti (svém bývalém klientovi) zaplacení nákladů řízení spočívajících v odměně za zastoupení advokátem, jednoznačně prokazují i jeho další podání, které adresoval Městskému soudu v Praze v průběhu řízení o palmární žalobě. Na titulní straně podání ze dne 3.5.2003 již žalobce uvádí, že je jako žalobce zastoupen JUDr. J. V., advokátem a odkazuje přitom na přiloženou plnou moc. V textu zmiňovaného podání pak nepokrytě uvádí, že „v tomto řízení vystupuje jako právní zástupce advokát zapsaný v seznamu advokátů České advokátní komory“ s tím, že toto jednání podle něj neodporuje Listině základních práv a svobod a nijak neporušuje rovnost osob před zákonem, přičemž dodává, že žalovaný má *rovněž* možnost dát se zastupovat advokátem. Že jej v řízení zastupuje JUDr. J. V., advokát, pak žalobce zopakoval i v dalších podáních ze dne 28.5.2003 a 29.7.2003.

Ve světle shora uvedeného považuje soud žalobcovu obhajobu, že v rámci nákladů řízení nepožadoval odměnu za zastoupení advokátem, ale ušlý výdělek, který vypočetl ve výši paušální sazby odměny za zastupování v řízení ve stejné věci, za ryze účelovou a nevěrohodnou. Vyhláška č. 484/2000 Sb., kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem při rozhodování o náhradě nákladů v občanském soudním řízení a kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, neslouží, jak vyplývá již z jejího názvu, ke

stanovení výše ušlého výdělku, ale stanoví *paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem při rozhodování o náhradě nákladů v občanském soudním řízení*.

Soudu je známo, že pojem náklady řízení je mnohem širší než pojem náklady právního zastoupení, které jsou jen jedním z druhů nákladů řízení. Toto teoretické ponaučení však nemá pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí žádný význam, stejně jako skutečnost, že žalobce v palmární žalobě ze dne 15.1.2003 výslovně nepoužil pojmu „náklady právního zastoupení.“ Z výše popsaných zjištění lze totiž jednoznačně dovodit, že „paušální částka 26.910,- Kč podle vyhl. č. 484/2000 Sb.“, jejíhož zaplacení se žalobce palmární žalobou podanou proti svému bývalému klientovi domáhal, představuje náklady právního zastoupení vyčíslené žalobcem za zastoupení sebe sama jako advokátem.

Soud na dokreslení celé věci poukazuje na žalobcovo vyjádření ke kárné žalobě ze dne 4.2.2004, v němž žalobce uznává, že podléhá kárné pravomoci orgánů České advokátní komory, vyjadřuje lítost nad svým jednáním a zavazuje se napravit škodlivé následky kárného provinění. Kromě toho výslovně uvádí: „po důkladném prostudování kárné žaloby se musím ztotožnit s právním názorem kárného žalobce, že jako jeden subjekt práva, a to bez ohledu na to, zda vystupuji jako český advokát nebo jako slovenský advokát, *nemůžu sám sebe zastupovat a z tohoto důvodu požadovat náhradu za právní zastoupení. Jednal jsem tak na základě nesprávného výkladu příslušných zákonných ustanovení....*“ I tato pasáž citovaného vyjádření jasně dokládá nepravdivost žalobního tvrzení, že žalobce v palmární žalobě nepožadoval náhradu za právní zastoupení (sebou samým jako advokátem), ale ušlý výdělek účastníka řízení.

Skutkový stav, z něhož žalovaná při rozhodování v dané věci vycházela, byl dle náhledu soudu zjištěn v dostatečném rozsahu a má plnou oporu ve spise, tedy ve výsledcích provedeného dokazování. Žalobce ostatně netvrdí, že si žalovaná neopatřila potřebné podklady pro rozhodnutí, ani nenamítá, že by byly k dispozici další důkazní prostředky, jimiž by skutečný stav věci mohl být řádně zjištěn.

Námítka, v níž žalobce vytýká žalované, že nepřipustně nahrazuje jeho skutečnou vůli, uvozená obecným teoretickým pojednáním o nesprávném hodnocení provedených důkazů žalovanou, nemůže obstát. Z listinných důkazů, které tvoří obsah správního spisu (palmární žaloba, podání žalobce ze dne 3.5.2003, 28.5.2003 a 29.7.2003 učiněná v rámci řízení o této žalobě, vyjádření žalobce ke kárné žalobě ze dne 4.2.2004) vyplývá jediný závěr, a sice že skutečná žalobcova vůle projevená v palmární žalobě ze dne 15.1.2003 směřovala k tomu, aby mu protistrana byla povinna zaplatit také náhradu nákladů řízení za to, že v řízení zastupuje sám sebe jako advokát.

Podání předmětné palmární žaloby bylo bezesporu úmyslným jednáním - žalobce věděl, čeho chce podáním této žaloby dosáhnout a chtěl tohoto cíle dosáhnout. Proto také předmětnou žalobu, zahrnující v sobě též jeho požadavek na náhradu nákladů právního zastoupení, proti svému bývalému klientovi, podal. Z uvedeného důvodu nelze akceptovat námitku, že zde absentuje subjektivní stránka skutkové podstaty kárného provinění, tj. zavinění.

Žalobce se nemůže účinně dovolávat zásady *in dubio pro reo*. Soud má ve shodě s názorem žalovaného za to, že v souzené věci nejsou žádné, tím méně důvodné pochybnosti o žalobcově vině, a aplikace zmíněné zásady proto nepřichází v úvahu.

Pro závěr o spáchání kárného provinění žalobcem je klíčovým důkazem předmětná palmární žaloba. Tento důkaz a zjištění z něj vyplývající správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích řádně vyhodnotily. O správnosti jejich závěru pak svědčí též řada podpůrných důkazů, na které soud poukázal výše.

Námitka, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí nevypořádala s konkrétními námitkami žalobce, uplatňovanými jak v průběhu prvostupňového, tak odvolacího kárného řízení, je zcela obecná a nekonkrétní, neboť žalobce neuvádí, jaké jeho námitky zůstaly žalovanou opomenuty. Vzhledem k této nekonkrétnosti se soud uvedenou námitkou mohl zabývat rovněž pouze v obecné rovině, přičemž shledal, že podstatnou část odůvodnění napadeného rozhodnutí tvoří právě vypořádání jednotlivých námitek a argumentů žalobce. Ani tuto žalobní námitku proto soud nepovažuje za důvodnou.

Po vyloučení skutku uvedeného v kárné žalobě ze dne 13.1.2004 pod bodem 2 k samostatnému projednání zůstal předmětem řízení pouze jeden skutek, a to ten, který je popsán ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pouze a právě k tomuto skutku se váže také napadené rozhodnutí. Kárný senát, jakož i odvolací orgán v souzené věci rozhodoval o skutku, pro který byla na žalobce podána kárná žaloba, takže totožnost žalovaného skutku byla zachována. O tomto skutku kárný senát rozhodl v celém rozsahu, takže neobstojí ani námitka, že nebylo rozhodnuto o celém předmětu kárné žaloby. Soud k tomu dodává, že vyloučení skutku uvedeného v kárné žalobě ze dne 13.1.2004 pod bodem 2 k samostatnému projednání a rozhodnutí žalované umožňovalo ustanovení § 23 odst. trestního řádu, které je v kárném řízení přiměřeně použitelné podle § 35e odst. 2 zákona o advokacii. To, zda a jakým způsobem žalovaná rozhodla o „druhém“ skutku, který vyloučila k samostatnému projednání, je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, jež se tímto skutkem nezabývalo, zcela bezpředmětné, stejně jako žalobcovo tvrzení, že nesouhlasil se zpětvzetím žaloby (ohledně tohoto skutku), protože chce v řádném procesu očistit svoji osobu.

Skutečnost, že odvolací orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně nezopakoval závěr správního orgánu I. stupně, že žalobce se snažil nečestně obohatit na úkor svého bývalého klienta, neznamená, že uznal žalobcovu argumentaci, že tomu tak nebylo. Napadené rozhodnutí tvoří jeden celek s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, které jím bylo potvrzeno. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak odvolací orgán výslovně konstatoval, že v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění rozhodnutí kárného senátu, což znamená, že se plně ztotožnil i se závěrem, že žalobce se snažil nečestně obohatit na úkor svého bývalého klienta. Tento závěr je ostatně shrnutím skutkového jednání žalobce popsaného ve výrokové části rozhodnutí kárného senátu, kterým je žalobci mj. vytýkáno, že při výkonu advokacie nejednal čestně.

Ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně je naprosto jednoznačně a srozumitelně uvedeno nejen to, v jakém skutkovém jednání je spatřováno kárné provinění žalobce, ale i to, jaká ustanovení právních předpisů žalobce vytýkaným jednáním porušil. Soud naprosto nechápe, v čem žalobce v tomto směru spatřuje údajnou nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Zmínka správního orgánu I. stupně o tom, že si žalobce musel být vědom svých povinností vůči klientovi, plynoucích mu z podepsané mandátní smlouvy, jde nad rámec nosných důvodů rozhodnutí a především není součástí popisu skutku ve výroku rozhodnutí kárného senátu.

Žalobcovo tvrzení, že si není vědom toho, že by se kárného provinění dopustil (jsoucí v příkrém rozporu s jeho vyjádřením ke kárné žalobě ze dne 4.2.2004), není způsobilé zpochybnit či vyvrátit správnost a zákonnost závěrů žalované.

Soud má za to, že správní orgány obou stupňů v souzené věci řádně zjistily skutkový stav a ten pak přílehavě právně posoudily. Přisvědčuje tedy závěru kárného senátu, jenž byl následně potvrzen napadeným rozhodnutím, že jednání kladené žalobci za vinu je závažným porušením povinnosti advokáta jednat při výkonu advokacie čestně (§ 16 odst. 2 zákona o advokacii) a postupovat při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu (§ 17 zákona o advokacii), které je nutno kvalifikovat jako kárné provinění ve smyslu 32 odst. 2 zákona o advokacii. Přestože žalobce jako osoba znalá práva musel bezpochyby vědět, že vztah zastoupení vyžaduje dva rozdílné subjekty – zastoupeného a jeho zástupce, neboť je z logiky věci vyloučeno, aby zastoupený byl zároveň svým zástupcem, tj. aby jako zástupce zastupoval sám sebe, snažil se v řízení o palmární žalobě nečestně obohatit na úkor svého bývalého klienta vystupujícího v pozici žalované strany tím, že předstíral existenci vztahu zastoupení, který dokládal plnou mocí udělenou sobě samému, a z tohoto titulu nárokoval na svém bývalém klientovi zaplacení nákladů řízení spočívajících v odměně za právní zastoupení. Právě z této skutečnosti žalovaná správně dovodila závažnost porušení povinností, které žalobci jakožto advokátu ukládá zákon o advokacii ve spojení s Pravidly profesionální etiky. O tom, že se ze strany žalobce jednalo o jednání úmyslné, a tedy zaviněné, bylo již soudem pojednáno shora.

To, že se žalobce protiprávního jednání dopustil „pouze“ v rámci řízení před soudem, u něhož podal předmětnou palmární žalobu, neznamená, že tímto jednáním nedošlo k ohrožení důstojnosti advokátního stavu. Advokát je povinen důstojnost advokátního stavu zachovávat (a jednat při výkonu advokacie čestně) při jakékoliv komunikaci se svými bývalými klienty, tedy i při úkonech, které vůči nim činí prostřednictvím soudu.

Neobstojí ani žalobcův poukaz na jiná nečestná jednání, k nimž se advokáti v palmárních věcech údajně uchylují s cílem vymáhat na žalované straně také odměnu za zastupování jako součást nákladů řízení. Tímto způsobem, tj. obecným a ničím nedoloženým poukazováním na jiná závadná jednání jiných subjektů, nemůže žalobce dosáhnout toho, že jednání, jehož se dopustil v projednávané věci on sám, bude považováno za méně nečestné a nedůstojné advokáta, než tomu ve skutečnosti je, a nemůže se tak zprostit odpovědnosti za spáchání kárného provinění.

Pokud kárný žalobce při jednání konaném dne 5.10.2007 v závěrečném návrhu uvedl, že ze strany žalobce se nejedná o zcela zásadní závažné porušení, jednalo se o konstatování, kterým odůvodnil svůj návrh na uložení kárného opatření nejmírnější povahy, tj. napomenutí. Soud k tomu dodává, že si jistě lze představit mnohem závažnější případy kárných provinění spočívajících v porušení povinnosti advokáta jednat při výkonu advokacie čestně a zachovávat důstojnost advokátního stavu, jako například zpronevěru peněz svěřených advokátovi klientem apod. V tomto smyslu je nutno vnímat i výše zmíněné konstatování kárného žalobce.

To, že kárným proviněním může být i méně závažné porušení povinností advokáta, v žalobě výslovně připouští i sám žalobce. Vyplývá to také z ustanovení § 32 odst. 5 zákona o advokacii, které v takovém případě umožňuje (při splnění podmínky, že samotné projednání kárného provinění je možno považovat za postačující) upustit od uložení kárného opatření.

Argumentaci, v níž žalobce vyslovuje podezření, že byl v průběhu kárného řízení diskriminován pro svou slovenskou národnost, soud odmítá jako ničím nepodložené tvrzení. Soudu není znám žádný důvod, proč by Česká advokátní komora měla diskriminovat advokáty slovenské (či jiné) národnosti, a takový důvod neuvádí ani žalobce. Žalobcovu diskriminaci kvůli jeho národnosti nedokládá žádný z úkonů, které vůči němu žalovaná v průběhu kárného řízení učinila a které jsou zdokumentovány ve správním spise.

Průtahy, k nimž podle žalobce docházelo v průběhu kárného řízení, nemohou způsobovat nezákonnost napadeného rozhodnutí. Zákon o advokacii nestanoví žádnou lhůtu, v níž má být o kárné žalobě pravomocně rozhodnuto a jejíž nedodržení má za následek zánik kárné odpovědnosti advokáta. Závazná je toliko subjektivní a objektivní lhůta pro podání kárné žaloby, zakotvená v § 33 odst. 2 zákona o advokacii, jejíž nedodržení však žalobce nenamítá. Ve vztahu k této námitce soud podotýká, že žalobce se mohl proti případným průtahům žalované v kárném řízení bránit žalobou na ochranu proti nečinnosti, což ale neučinil.

Neopodstatněná je též námitka, že napadeným rozhodnutím (ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně) byl žalobce v rozporu s § 33 odst. 2 potrestán přísněji než předchozím rozhodnutím kárného senátu ze dne 14.5.2004, a že tak došlo k nepřipustné změně rozhodnutí v jeho neprospěch. Předně je třeba uvést, že jak předchozím rozhodnutím kárného senátu ze dne 14.5.2004, tak i rozhodnutím kárného senátu ze dne 5.10.2007 bylo žalobci uloženo *stejně* kárné opatření v podobě napomenutí, a již z tohoto důvodu nelze hovořit o nepřipustné změně rozhodnutí v neprospěch žalobce, spočívající ve zpřísnění potrestání. Je pravdou, že rozhodnutím kárného senátu ze dne 5.10.2007 bylo žalobci uloženo napomenutí toliko za jeden spáchaný skutek, nelze však pominout, že kárný senát nemohl žalobci za kárné provinění, jehož se dle výrokové části rozhodnutí ze dne 5.10.2007 dopustil, uložit mírnější postih, neboť napomenutí je nejmírnějším z celé škály kárných opatření uvedených v § 32 odst. 3 zákona o advokacii. Žalobce tedy nebyl postižen přísnějším trestem, než tomu bylo v případě předchozího rozhodnutí kárného senátu, který nadto v době svého opětovného rozhodování ve věci samé (5.10.2007) nemohl předjímat výsledek řízení o druhém, k samostatnému projednání vyloučeném skutku.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Součástí žaloby učinil žalobce též návrh in eventum na rozhodnutí soudu o upuštění od potrestání. O upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může soud v souladu s ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve *zjevně nepřiměřené* výši, k čemuž ale v daném případě nedošlo. Nejmírnější kárné opatření v podobě napomenutí nepovažuje soud s přihlédnutím k okolnostem případu za nepřiměřenou sankci, tím méně za sankci zjevně nepřiměřenou. V případě žalobce, který, ač původně ve vyjádření ke kárné žalobě přiznal, že se kárného provinění dopustil, a projevil lítost nad tímto činem, v žalobě svou vinu popírá a pokouší se zpochybnit prokázanou skutečnost, že předstíráním neexistujícího vztahu zastoupení své osoby sebou samým jako advokátem v řízení o palmární žalobě usiloval o přiznání nákladů za právní zastoupení, nejsou dle názoru soudu splněny ani podmínky pro upuštění od uložení kárného opatření podle § 32 odst. 5 zákona o advokacii, protože samotné projednání kárného provinění není možné považovat za postačující. Z uvedených důvodů soud návrhu žalobce na moderaci uloženého trestu nevyhověl.

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasili).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalované žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. června 2012

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.